

Karakoçansız

– GürhanGürses · 28 Ocak 2012

Yine zamansız bir karanlık sökün etti Mezre'nin arkasından Karakoçan'ın üstüne. Ben yine bir köprü altında hayata küs, ben yine karanlıklarda baykuşlara misafir, ben yine Goman'da bir dardağan ağacı gibi yalnız, ben yine İlhami gibi sessiz. Ve seni düşünmekte, içinde büyüyen bir diken gibi hem de. Alıp başımı sana gelmek istiyorum, başımdaki onca hengâmeyi def edip senin kara sularına demir atmak istiyorum. Bu gece yalnızım, içim dışım zehir. Ben yalnızlığın içinde, yalnızlığım karanlığın içinde. Eski Karakoçan YİBO gibi terk edilmiş; ıssız, virane ve yalnız. Gel de mamur et dört bir yanını, gelde abad et her bir yanını. Gel de şad et harabe gönlümü.

De bana o zaman Karakoçan bitmiştir, umut yitmiştir, sevgi gitmiştir. Hiçbir şey kalmamıştır senden geriye.

De bana, haykır ki sesin çarpsın apartmanlarına ilçemin. Betondan kalplere benzeyen ve sıcaklığını yitiren apartmanlara. Zaten apartman çocuğu olduğumuz gün bu hikâye bitmişti adımıza. Tepe'nin tozlu çamurlu gece yarıları yok artık. Hırsız yakalamaca, kibrit kabı, gazoz, kapağı, telden araba, biliye, mok artık yok. İnternetin yalancı dünyasında sürünen gençlik var artık. Sigaranın izmarit kökenli mağrur gençleri gitmiş, pakete dahi bana mısın demeyen gençleri gelmiş. Sahi ne kadar da alakasız konuşuyorum yokluğunda, önce böyle değildim.

Bu ilçede de insanlar var, bu ilçe samimiyetini yitirmiş. Sokaktayım. Ten mezbelesinden geçmiş pejmürdeyim. Başım 24 saat öne eğik, yüreğim İlçe Sebze Hali gibi ezik. Baskınlardayım, ruhum harap, halim bitap, ardın sıra nöbetlerdeyim.

Niye mi tüm bunlar?

Başsız kaldım, rotasız kaldım, hesapsız, kitapsız, çırılçıplak ortada kaldım. Gözü yaşlı, yüreği yaralı kaldım. Cumartesi Pazarı Kalabalığında bir yabancı kaldım.

Velhasıl sensiz kaldım.

Karakoçansız kaldım.